

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ. ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρ. 12. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀνεργώσασκοτές εἰσι σπουδαῖοι.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διολογηθῆσα αὐτὴν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Ἀθήναι, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1854.

Πύθια.

Καὶ ταῦτα μίᾳ τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν τῶν Ἑλλήνων, τελουμένη, πρὸ μὲν τοῦ τρίτου ἔτους τῆς τεσσαρακοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος, ἐν τέλει ἐκάστου ὀγδοῦ ἔτους, οὔσα οὕτως ἐνάκαις ἐορτῇ, ἔκτοτε δὲ, ὡς καὶ τὰ Ὀλύμπια, ἐν τέλει ἐκάστου τετάρτου ἔτους, πενταετηρῆς γενομένη. Τὰ Πύθια ἤγοντο εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Λητοῦς εἰς τὸ Κρῖσσαϊὸν πεδίον, πλησίον τῶν Δελφῶν κείμενον, ἐν ᾧ ἦν πρὸς τοῦτο κατασκευασμένον στάδιον χιλιῶν πεδῶν μήκους, ἵπποδρόμος καὶ θέατρον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ μουσικοὶ ἀγῶνες (Πaus. I. 37. 4, Κενσορίν. de Die Nat. 13, Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 9). Ὑπῆρχον ἴσως καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, Γυμνάσιον, Πρωτανεῖον καὶ ἄλλα τοιαῦτα (1). Ὅτε οἱ Αἰτωλοὶ κατεῖχον τὰ περὶ τοὺς Δελφοὺς, στενά, (Ὀλ. 122. 3) τὰ Πύθια ἐτελέσθησαν εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλουτ. Ὁ. Δημητρ. 40. Corsini Fast. ΑΗ. iv 77). Ὀνομάσθησαν δὲ Πύθια διότι ἡ περὶ τοὺς Δελφοὺς χώρα ἐν ᾗ ἐτελοῦντο ὀνομάζετο Πύθων, καὶ ἡ πόλις Δελφοὶ Πυθῶ. Τὰ Πύθια, κατὰ πλείστους μύθους, συνέστησεν αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων, (Ἀθην. ΙΕ. 701, Σχολ. ὑπ. Πινδ. Πυθ.) κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις θεμελιωταὶ αὐτῶν λέγονται ὁ Ἀμφικτύων, ὁ Ἄδραστος, ὁ Διομήδης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι ἥρωες. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο ἴσως ἢ θρησκευτικὴ τις πανήγυρις ἐκ τοῦ ἐνταῦθα Μαντείου τὴν ἀρχὴν λαβούσα, οἱ δὲ ἱεροὶ ἀγῶνες ἦσαν ἐν ἀρχῇ μουσικῆς ἀμιγῆλα καθαρωδῶν παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀδόντων. Τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μυθογράφων τινὲς μνημονεύουσι καὶ θεῶν καὶ ἡρώων ἀγωνιζομένων ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἵππικοὺς εἰς τὰ Πύθια. Ταῦτα δὲ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἀναχρονισμοί, πολὺ ἀγαπώμενοι καὶ ποιούμενοι ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων. Οὕτως ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἠλέκτρᾳ αὐτοῦ τὰ ἱσθμια περιγράφων ποιεῖ τὸν Ὀρέστην ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενον. Ἰπάρχει ἐντοσοῦτω ἀναντιρρήτων ὅτι τὰ Πύθια, ἕνεκα τῆς ἐπισημότητος τοῦ Δελφικοῦ χρηστηρίου, παλαιάτα κατέστησαν γενικὴ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐορτῇ. Ἰπάρχει ἀδύβαιον ἀν ἐτελοῦντο ἵππικοὶ καὶ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐν τοῖς Πυθίοις πρὸ τῆς 47 Ὀλυμπιάδος· ὁ Βοίκιος νομίζει ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀγῶνων ἦν μὲν ἐν χρήσει ἐκπλαίει εἰς τὰ Πύθια, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα παρκεμήθη, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκωμεν ὅτι οὐδόλως ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα. Μέχρι τῆς 48 Ὀλυμπιάδος οἱ ἀγωνοθέται τῶν Πυθίων ἦσαν αὐτοὶ οἱ Δελφοὶ· ἀλλὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ὀλυμπιάδος ταύτης, ὅτε μετὰ τὸν Κρῖσσαϊὸν πόλεμον ἔσχον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ οἱ Ἀμφικτύονες, ἐγένοντο αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀγωνοθέται τῶν Πυθίων (Στράβ. Θ. 421. Πaus I. 7. 3). Τῶν ἀρχαίων τινὲς χρονολογοῦσι τὴν σύστασιν τῶν Πυθίων ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου (Φωτ. ἀπογραφ. σελ. 533 ἐκδ. Βεακέρου), καὶ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι τοῦνταιθεν ἐκλήθησαν Πύθια. Ὄντα δὲ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Ἀμφικτυόνων λέγονται ὑπὸ τινῶν καὶ Ἀμφικτυονικὰ ἄθλα (Ἡλιόδ. Αἰθ. Δ. I.). Ἀπὸ τοῦ 3 ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος ἤρξαντο συνήθως ἐν ἀναμετρῶσι τὸν χρόνον κατὰ Πυθιάδας, τῆς πρώτης ἀρχομένης ἐκ τῆς κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοὺς Ἀμφικτυόνας τελεσεθείσης ἐορτῆς ταύτης. Ὁ Πausanias (ἀνωτ.) λέγει ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προσετέθη τῇ ἀνεκασθεν ἐπιζομένη ἐν τοῖς Πυθίοις καθαρωδία καὶ αὐλωδία ἀγωνισμα, καὶ αὐλῶν μόνον. Ὁ Στράβων (ἀνωτ.) λόγον ποιούμενος περὶ τῶν νεωτερισμῶν τούτων τῆς μὲν αὐλωδίας οὐ μνημονεύει, λέγει δὲ

ὅτι οἱ Ἀμφικτυόνες προσέθησαν τοῖς καθαρωδαῖς αὐλωδίας τε καὶ καθαριστάς χωρὶς ὠδῆς, ἐνῶ ὁ Πausanias τίθησι τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀφῶνων κρουμάτων τῶν κιθαρῖστων τῇ ὀγδοῇ Πυθιάδι. Μέλος τι τῶν μουσικῶν τούτων ἀγωνισμάτων ὀνομάζετο Νόμος Πυθικός, ὅπερ συνέκειτο, τοῦλάχιστον μεταγενεστέρως, ἐκ πέντε μερῶν, ἀνακρούσεως, ἀμπείρας, κατακελευσμοῦ, ἰάμβων καὶ δακτύλων, καὶ συριγγῶν· διὰ τοῦ μέλους τούτου περιεγράφετο διὰ μουσικῆς ὁ πρὸς τὸν Δράκοντα (Πύθων) ἀγὼν τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ κατὰ Στράβ. (ἀνωτ.) ἡ ἀνάκρουσις μὲν, ἐδήλου τὸ προοίμιον, ἡ ἀμπεῖρα δὲ τὴν πρώτην κατάπειραν τοῦ ἀγῶνος· ὁ κατακελευσμός δὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ὁ ἰαμβὸς δὲ καὶ ὁ δάκτυλος τὸν ἐπιπαιωνισμόν τὸν γινόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθμῶν, ὧν ὁ μὲν ὕμνος οἰκείος ἐστίν, ὁ δ' ἰαμβὸς κακισμοῖς καὶ τὸ ἰαμβίζειν· αἱ συριγγαὶ δὲ τὴν ἐκλειψιν τοῦ θηρίου, ὡς ἀν κατασραφέντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγγμούς· ὁ Σχολιαστὴς τῆς ὑποθέσεως τῶν τοῦ Πινδάρου Πυθίων καὶ ὁ Πολυδεύκης (Δ. 79, 81, 84) περιγράφουσι τὰ μέρη τοῦ Πυθικοῦ νόμου διαφόρως ὀλίγον τοῦ Στράβωνος. Ἐκτὸς τῶν κατὰ τὴν πρώτην Πυθιάδα εἰσαχθέντων νεωτερισμῶν ἐπὶ τῶν μουσικῶν ἀγωνισμάτων, ἀνεσώθησαν ἢ κατὰ πρῶτον εἰσήχθησαν καὶ εἰς Δελφοὺς γυμνικὰ καὶ ἵππικὰ ἀγωνίσματα τοιαῦτα, ὅποια ἦσαν τότε ἐν χρήσει εἰς τὰ Ὀλύμπια· καὶ ἄλλα ἐτι ἐν τοῖς ἐφεξῆς Πυθίοις (περὶ ὧν ἴδε Πaus. § ζ. 3 καὶ ἐρημ. Μαθ. Τόμ. α, ἀρθρον Ὀλύμπια). Τῇ πρώτῃ Πυθιάδι ἐδίδοτο τοῖς νικηταῖς χρήματα, ἀπὸ τῆς δευτέρας δὲ Πυθιάδος κατεστήσαντο στεφανίτην τὸν ἀγῶνα, τούτεστι ἐδίδοτο τοῖς νικηταῖς στέφανος ὡς βραβεῖον (Πaus. ἀνωτ. καὶ Σχολ. Πινδ. ἀνωτ.). Οἱ Σχολιασταὶ τοῦ Πινδάρου ἀρχοῦνται τοῦ κατὰ Πυθιάδας ἀναμετρεῖν τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ στεφάνου, καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν ἠκολούθησαν πλείστοι τῶν νεωτέρων χρονολόγων, εἰ καὶ ὁ Πausanias ῥητῶς τίθησι τὴν ἀρχὴν τῆς χρήσεως τοῦ στεφάνου ἐν τῇ δευτέρᾳ Πυθιάδι. (ἴδ. Clinton F. H, σελ. 145 Krause die pgrh κλ. 21) Ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Πausanίου (ἀνωτ.) μνημονευομένων ἀγωνισμάτων εἰσήχθησαν προῖόντος τοῦ χρόνου καὶ ἀγῶνες τραγωδιῶν καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήσεως καὶ ἱστορίας (Φιλοσρ. Ὁ. Σοφ. Β΄. 27. 2. Πλουτ. Συμπ Β, 4). Ἐξετίθεντο ἐτι τεχνουργήματα, οἷον εἰκόνες, γλυπτὰ ἔργα, ἐνώπιον τῶν ὧδε συνερχομένων Ἑλλήνων, καὶ οἱ ἀριστεύοντες ἐβραβεύοντο. Τὰ μουσικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἀγωνίσματα ἦσαν πάντοτε τὰ κυριώτερα ἐν τοῖς Πυθίοις ὑπερβάλλουσι τούτοις καὶ αὐτὰ τὰ Ὀλύμπια. Κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ εἰρημένα ἢ Πυθίως συνέκειτο ἐκ τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἀρχομένη. Παρὰ τὰς ἀμέσους περὶ τούτου καὶ τὰς ἐν ἀρχῇ μαρτυρίας τοῦ Πausanίου (ἀνωτ.), τοῦ Διοδώρου (ΙΕ. 60 Παραβλ. καὶ Clinton F. H. 195) ἐξάγουσί τινες ἐκ τοῦ Θεουκιδίδου (Δ. 117 E. I.) ὅτι τὰ Πύθια ἤγοντο πρὸς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους πάσης Ὀλυμπιάδος· (Περὶ τῆς ἀντιλογίας ταύτης ἴδ. Krause ἀνωτ. 29 κλ.). Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἤγαστο πιθανῶς· τὸ εἶαρ, κατὰ τινὰς μὲν συγγραφεῖς ἐν μηνὶ Βυσίῳ (ἀπτ. Μουνυχιῶν) Ὁ πολὺς ὁμῶς Βοίκιος (Σῶμ. ἐπιγρ. ἀρ. 1688) ἀπέδειξεν ὅτι ἐτελοῦντο ἐν τῷ ἀμέσῳ κατ' αὐτὸν, ἐπιόντι μηνὶ Βουκατίῳ, καὶ ὅτι οὗτος αὐτιστοιχεῖ τῷ ἀπτικῷ Μουνυχιῶν. Ὅτι τὰ Πύθια διήρουν ἐπὶ ἰκανὰς ἡμέρας μαρτυρεῖ ῥητῶς ὁ Σοφοκλῆς (ἐν Ἠλέκτρ. 690 κ. ἐπ.), ἐπὶ πόσας ὁμῶς ὑπάρχει ἀγνωστον. οἱ μνημονεύοντες δὲ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἡμέρας μίαν μόνον τοῦ Πυθίου ἀγῶνος, ἐνοοῦσιν ἴσως τὸν μουσικὸν ἀγῶνα, ὃς ἦν τὸ κυριώτερον πάντων τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ, καὶ τοῦτο ἠγωνίζοντο πι-

(1) Περὶ τούτων ποιησόμεθα λόγον ἐν τῷ περὶ Δελφῶν ἀρθρῷ.

κατό τις να σταματήσῃ τὸν Ἄλιε εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς Στιρλίου καὶ νὰ τῷ προβάλλῃ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τι χωρίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς· ὁ Ἄλιε τῷ ἔλεγεν, οὐδόλως συγχιζόμενος, ἐν τίνι κεφαλῶν εὐρίσκειτο καὶ ἤρκει μόνον νὰ τὸ ἐπελύμει ὁ ζητῶν, ἐπαλαμβάναν οὗτος ἀπροσκόπτως πάντας τοὺς προγεγεμένους καὶ ἐπομένους στίχους. Ἡμέραν τινα εὐπατρίδης τις (gentleman), θέλων νὰ συγχίση τὸν τυρλόν, τῷ ἀνέγνωσε στίχον τινὰ τοῦ Εὐαγγελίου, μεταβαλὼν πῶς τὴν ἔνοιαν τῶν λέξεων, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐν τίνι κεφαλῶν εὐρίσκειται ὁ στίχος· ὁ Ἄλιε μετὰ στιγμὴν τινα διαταγῶν, ὤρισε τὸ κεφάλαιον, φέρων τοὺς προγεγεμένους καὶ ἐπομένους στίχους, ἀλλὰ προσέθεσεν ὅτι ὁ μνημονευθεὶς στίχος δὲν εἶχε κλάω, καὶ διώρθωσε τὸ πρὸς εἰρωνείαν μεταβληθέν χωρίον ὑπὸ τοῦ εὐπατρίδου. Τότε οὗτος τὸ παρεκάλεσε νὰ τῷ ἀπομνημονεύσῃ τὸν ἐννενηκοστὸν στίχον τοῦ ἐξηκοστοῦ κεφαλαίου τῶν Ἀριθμῶν· νέος διαταγῶν ὁ Ἄλιε μεταβάλλεται τότε ψελλίζει λέξεις τινὰς μεταξὺ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ· μετὰ ζωηρότητος ἀποκριόμενος πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα καὶ τοὺς περιεστώτας· « Μὲ περιπαίζετε, κύριε, εἶπε· τοιοῦτος στίχος δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς Ἀριθμούς ».

Ὁ Ἄλιε ὑπέστη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας πλήθος ἄλλων τοιοῦτων ἐρωτήσεων. Συχνότατα, ἐὰν ἠρώτα τις αὐτὴν περὶ λόγου ἢ διδαχῆς γενομένης τὴν προτεραιάν ἐν τῷ Νεῶ, ἐπανελαμβάναν αὐτὴν, σχεδὸν ὡς ὑπὸ τοῦ Ἑφημερίου ἐξεφωνήθη. (Α. Σ. Β.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ 25 Ἰανουαρίου.

Δεύτερον καὶ εἰκοστὸν ἄγομεν ἡδὴ ἔτος ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς εἰς Ἑλλάδα ἐλευθεσίας τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως ἡμῶν Ὀθωνος.

Ἡ Ἑλλάς πανηγυρίζει τὴν 25 Ἰανουαρίου, διότι κατ' αὐτὴν ἐστερεώθη ἡ αὐτονομία αὐτῆς καὶ ἤρξατο τοῦ εὐζῆν διὰ τῆς ἐλευθεσίας τοῦ Βασιλέως· ἐν αὐτῇ ἀνέτειλε φωτεινὸς ἥλιος, οὗ αἱ ζωοπάροχοι ἀκτίνες· εἰσδύουσαι καὶ εἰς τοῦ πλουσίου τὸ μέγαρον καὶ εἰς τοῦ πένητος τὴν καλύβην συνεισάγουσι χαρὰν, παρηγορίαν καὶ εὐφροσύνην. Εἰς βασιλείαν ἡ Ἑλλάς περιστάσα προέκοψεν ἠθικῶς τε καὶ υλικῶς μᾶλλον ἢ πᾶν ἄλλο ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνος ἐν ἴσῳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ χρόνῳ. Οἱ τοῦτο ἀρνούμενοι ἦτοι οὐδέπο εἰ ἐέκυψαν εἰς τοὺς βίους τῶν ἐθνῶν καὶ ἀδαεῖς εἰσι τῆς ἱστορίας, ἢ τὴν κλήθειαν εἰδότες, καὶ ἐθελοκάκως αὐτὴν παραμορφοῦντες, μεμψιμοιροῦσι καὶ ἀδίκους εἰς μομφὴν ἀφορμὰς τυῖς μισέλλησι παρέχουσι. Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου δὲν ἔλλεπουσι χεῖρες καὶ φιλοπονία, αἱ γεωργίαι ἀκμάζουσι. Τὸ ἐμπόριον θάλλει καὶ οἰκουμένη, οἱ ἔμποροι ἡμῶν ἀπολαύουσι πίστει καὶ τιμῆς. Ἡ Ναυτιλία εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ἄκρον περιέστη, ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν τῶν ἐπισημοτέρων ἐθνῶν τῶν ἐν θηλάσῃ διαπρεπίντων. Ἡ Παιδεία, καθ' ὅλους αὐτῆς τοὺς κλάδους καὶ τοὺς βαθμοὺς ἀναπτυχθεῖσα, διαχέει τὰ ἀπὸ ταύτης ἀγαθὰ ὅπου γῆς Ἑλλήνης οἰκοῦσι· δι' αὐτῆς κατέστη ἡ Ἑλλάς λαμπρὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὀδηγὸς φωστὴρ τοῖς ἐν σκοτεινῇ κατακειμένοις. Ἡ Ἑλλάς ἔχουσα ἡδὴ πλήρεις τοὺς ἱεράρχας αὐτῆς εἰς εἰσεβείαν καὶ παιδείαν διαπρέποντας, καὶ κήρυκας ἐπι τοῦ θείου λόγου θεοφιλεῖς, κρατύνεται εἰς τὴν πίστιν αὐτῆς, τὴν ἀμωμον καὶ ἀλώθητον διήτηρσεν, ὡς παρέλαβεν αὐτὴν παρὰ τῶν θεοκλήτων ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας πειτέρων. Συνετοῖς καὶ προσφόροις κτησαμένη νόμους ἢ πατρίδας, καὶ ὁσημέραι κτωμένη, χωρεῖ ταχύπορος πρὸς τὸ μέγα λείον αὐτῆς ὑπὸ τὰ θεόδοτα σκῆπτρα τοῦ οὐρανῶθεν ἐπ' αὐτὴ ταχθέντος ἀγαθοῦ, δικαίου καὶ συνέσεως πεπληρωμένου Βασιλέως αὐτῆς Ὀθωνος, οὗ τὸ σεπτὸν ὄνομα εὐλογεῖ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπὸ καρδίας εὐγνωμόνος καὶ εὐκρινοῦς πᾶς Ἕλληνας, διότι δι' αὐτοῦ ἔσχε καὶ κτήσεται ἡ πατρίς πᾶν ὅ,τι λαμπρύνει τὰ ἔθνη καὶ εὐτυχῆ τὸν ἰδιώτην ποιεῖ· εἴθε αἱ εὐλογίαι αὐταὶ τῆς μικρᾶς μὲν περιφανοῦς δὲ καὶ ἐπιζήλου Ἑλλάδος ἐπεκταθῶσιν, εὐδοκίᾳ τῆς θείας Προνοίας, καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον.

— Ὁ ἐπὶ 15 ἔτη διατελέσας Ἑλληνοδιδάσκαλος καὶ Σχολάρχης Ἱερολογιώτατος Κύριος Ἰωσήφ Μαύρος, ἀναδειχθεὶς ἕνεκα τῆς παιδείας καὶ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ ἱεροκέρυξ τοῦ Νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας δι' Ἰ. Β. διατάγματος, ἐπελάβετο τῶν νέων αὐτοῦ ἱερῶν καθηγόντων μετὰ ζήλου θεοφιλοῦς. Οἱ κηρυττόμενοι ὑπ' αὐτοῦ λόγοι ἐπιφέρουσιν ὁσημέραι πολλὴν τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολὴν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροωμένων αὐτῶν χριστιανῶν· Ὁ Κ. Μαύρος, ἔνα γενικώτερον χρήσιμος

γένηται ἐξέδωκεν ἄρτι διὰ τοῦ τύπου τὸν ἐναρκτήριον τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ λόγον ἰδίαις δαπάναις, πιστεύων ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ ψυχοφελὴς τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔσται. Τοῦ λόγου τούτου ἐπεμψεν ἡδὴ ἀντίτυπα τινὰ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἢ καὶ ἀνεθετο αὐτὸν, ἵνα διανεμηθῶσι δωρεάν, συνοδεύσας αὐτὰ δι' ἐπιστολῆς ἱεροπρεποῦς καὶ τοῦ γράφαντος ἀξίας. Λυπούμεθα ὅτι τὰ στενὰ τῆς ἐφημερίδος, ἡμῶν ὄρια δὲ ἐπιτρέπουσι τὴν δημοσίευσιν, τὸ γε νῦν ἔχον, οὔτε τῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπιστολῆς, οὔτε ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν ψυχοφελῶν λόγων τοῦ ἱεροκέρυκος τούτου. Προτρέποντες δὲ τοὺς μὴ δυναμένους αὐτηκόως ἀκούσαι τοῦ Κ. Μαύρου εἰς ἀνάγνωσιν τῶν εἰς φυλλάδια ἐκδιδομένων αὐτοῦ λόγων πρὸς πνευματικὸν κατάρτισμὸν, καὶ κατὰ Χριστὸν διάθετιν, τῆς ἐκ τῶν ἐγκοιμῶν δελεασμάτων παρὰφρομένης πολλὰκις καρδίας. Περὶ κηρυγμάτων τοῦ ἱερῶ λόγου γράφοντες, ὀφείλομεν νὰ συστήσωμεν εἰς τὸν ἔπαινον τοῦ κοινοῦ καὶ πολλοὺς τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας διδασκάλων, οἵτινες, καὶ τοι πλείους ἔχοντες ἀσχολίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κυρίου αὐτῶν ἔργου, κηρύττουσιν οὐκ ἔττον λόγους ψυχοφελῆς ἐνότια, εἰς περιστάσεις τοῦτο ἀπαιτούσας. Ἀνεγνώσαντες ἄρτι χειρόγραφον ἐξείρετον τοιοῦτον λόγον τοῦ Ἑλληνοδιδασκάλου Γαλαξειδίου Κ. Λεωνίδου Παπ' Ἀθανασίου, ὃν ἐξεφώνησεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν σεισμῶν, γενομένης Λιτανείας, ἐν τῇ πόλει εἰς τὴν διατρίβει, πρὸς τὸν Ἰψιστον, ἵνα καταπαύσῃ τὴν προκληθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν δικαίαν αὐτοῦ ὀγνῆ. Ἐλπίζομεν βραδύτερον νὰ δημοσιεύσωμεν τοῦτον ἐν παραρτήματι, ὑπεύκοντες τῇ αἰτήσει πολλῶν, καὶ τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν ἐπιθυμίᾳ, θεωροῦντων, καὶ δικαίως, χρήσιμος τῷ κοινῷ τοιαύτας δημοσιεύσεις, καὶ τὸ ἦθος ἐξημερούσας καὶ εἰς τὴν εὐθείαν καθοδηγούσας τοὺς ταύτης ἐλτρεπομένους· καὶ τοιοῦτοι εἴμεθα ἴσως οἱ πλείστοι, τὴν αἰωνιότητα συλλογιζόμενοι μόνον ὅτι πιστεύομεν ὅτι ἔγγιστα αὐτῆς ἐληλύθαμεν, καὶ ζητοῦμεν ἔλκειν διὰ τῆς ἐσθυσμένης ἡμῶν λαμπάδας ὅτε καὶ ὁ πωλοῦντες δὲν ὑπάρχουσι καὶ αἱ πόλαι τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου κεκλεισμέναι πλέον δι' ἡμᾶς εἰσι. Καὶ ταῦτα πάσχουμεν διότι ὑποδουλοῦντες τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, ὑπερέτιν τῶν ὀρέξεων αὐτοῦ ταύτην παρασκευάζομεν, θυσιᾶζόντες οὐκ ἔτι τὴν ἀτελεύτητον καὶ ἀκήρατον αὐτῆς δόξαν χάριν τοῦ σκῆνους, ὅπερ μετὰ μικρὸν σκολήκων βρῶμα καὶ δυσωδία ἔσται, ἀπερχόμενοι εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη.

— Ὁ Κύριος Π. Μοναστηριώτης ἀπεδείχθη δι' Ἰ. Β. διατάγματος Διευθυντῆς τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τῆ 28 λήγοντος, ἀντὶ τοῦ τέως τ. οὔτου Κ. Γ. Τισσαμενοῦ.

— Ὁ Κληρικὸς Κ. Ν. Βάμβας παρητήθη τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀθωνος καθηγείας.

— Ἡ ἐπανάστασις ἐπαρχιῶν τινῶν τῆς Ἡπείρου φαίνεται ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον χωροῦσα καὶ ὁσημέραι ἐπικτείν μὲνη. Λέγεται ὅς βέβαιον ὅτι ἡ Ἄρτα ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλαι ὄχυρα πύλεις πολιορκοῦνται.

— Ἐκ τοῦ παραδουναχίου πεδίου τοῦ Ἄρεως δὲν ἔχομεν ὀριστικῶς εἰδήσεις τῶν μέχρι πρό τιμῶν ἡμερῶν ἐγνωσμένων, εἰ μὴ ὅτι ὁ πρ. Γορτζακόφ χωρεῖ πρὸς τὸ Καλαφάτιον μετὰ 40,000 ῥώσων.

— Ἐν Τουρκίᾳ ἀνετίθη τὸ Ἰπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τῷ Ριζῆ πασχῶ, τὸ δὲ τὸ Ναυτικὸν τῷ Μωχμέτ πασχῶ, διοικητῇ Ἀνδριανουπόλεως μετακληθέντι εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Ἀπὸ Γαλλίας στελλοῦνται 40,000 τοφέα εἰς Ἑλλάδα.

— Ὁ πρυμάνης καθηγητῆς Κ. Παπασιλιώτης ἤρξατο ἄρτι τῶν παραδόσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀθωνος, ἀδείχ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δ' μουσικῆς Ἐπακιδεύσεως Ἰπουργεῖου. Τὸ ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ἀκροατήριον, ὁμολογοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ἱκανότητα, τὴν εὐφροίαν καὶ τὸ εὐμέθοδον τοῦ καθηγητοῦ, ἀπέδειξεν ἔωλα τὰ ῥήματα τῶν, ὡς ἡ γὰρ τοῦ Ἀριστοφάνους τὴν προσφερομένην δάδα, φοβηθέντων τὴν εἴσοδον τοῦ Παπασιλιώτου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

— Ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ Κ. Ἀρμάνδος Βερτέν, ἰδιοκτήτης καὶ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων. Τὸν θάνατον τούτου ἐθρήνησεν ἅπας ὁ περιοδικὸς τῆς Γαλλίας· τύπος καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες. Ἡ ἐφημερίς αὐτοῦ Ἑυρωπαϊκὴν δι' αὐτοῦ σημασίαν ἔσχε. Πάντες ἐσέβοντο τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ, καὶ ἐτίμων τὴν ἱκανότητα καὶ εὐθύτητα αὐτοῦ· ἐθεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος δημοσιογράφος τῆς Γαλλίας.

— Ἐτελέσθη χθὲς ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης μετὰ κητίνξεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἐτήσιον συνηθιζόμενον μνημόσυνον τῶν συνδρομητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ὀθωνος· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν ἐξεφώνησε λόγον ἀρμόδιον.